

LBRIS

We know
books

Simona Epure

Peter
și
Prințesa Jucăriilor

Ilustrații de Zenkő Karda

EDITURA
ARC

Cuprins

Peter	3
Podul casei	7
Meșterii	11
Meșterițele țesătoare	14
Dagmar	19
Povestea prințesei.....	22
Ratonul de catifea	31
Clara	35
Marele Tribunal Districtual	39
Sentița	42
Sfârșit.....	45

Peter

Peter era un copil cam răsfățat și foarte dezordonat. În camera lui găseai mereu o adevărată harababură, haine și jucării peste tot, creioane colorate pe fotolii, pe sub pat și pe covor. Cei care intrau în camera lui riscau să se împiedice sau să calce pe ele. Degeaba îi spunea mama lui în fiecare seară să facă puțină ordine și să pună jucăriile în cutiile special cumpărate pentru depozitarea lor sau în sertarele de jos ale patului.

– Peter, haide să punem jucăriile la locul lor! îl ruga mama înainte de culcare.

– Nu vreau, strânge-le tu! îi raspundea Peter cu obrăznicie.

– Dar eu le-am strâns în fiecare seară de când ai început să ai jucării! Mai mult, nu eu sunt cea care s-a jucat cu ele!

– Și ce dacă?! Nu vreau să fac nimic! țipa băiatul cu furie.

Cel mai rău, însă, era că Peter strica jucăriile atunci când se plictisea de ele: izbea mașinuțele unele de altele, le scotea roți-

le, decapita soldățeiii de plastic, smulgea capetele jucăriilor de pluș. Cărțile și revistele cu benzi desenate erau mâzgălite, personajele aveau mustăți desenate cu pixul, filele erau rupte sau îndoite...

*

– Peter, trebuie să te porți frumos cu jucăriile! Îi spunea și tatăl său. De ce le rupi când te joci cu ele?

– Pentru că așa vreau! Îi răspundea copilul cu indolență.

– S-ar putea să nu mai putem să-ți luăm altele noi...

– Nu pot să mă joc cu niște jucării stricate! se răstia băiatul.

– Dar chiar tu le-ai stricat, Peter!

– Și ce dacă?! Le-am stricat pentru că așa am vrut! Trebuie să îmi cumpărați alte jucării!

Părinții lui Peter erau exasperați. Pe de o parte, îl iubeau și nu-i lăsa inima să nu-i cumpere tot ceea ce își dorea, dar, pe de altă parte, își dădeau seama că îl răsfățau prea mult, chiar dacă era copilul lor.

*

Într-o zi, întorcându-se de la școală, Peter găsi în camera lui o ordine desăvârșită. Dar, așa cum obișnuia, se repezi să răstoarne cutiile cu jucării. Spre stupoarea lui, toate erau goale. „Probabil mama le-a mutat în sertarele de sub pat!” își zise, dar constată că și acestea erau goale.

– Mama! Mamaaa!! țipă Peter. Unde sunt jucăriile mele?

– Le-am strâns pe toate, poate că așa va fi ordine și la tine în cameră!

– Și unde le-ai dus? Vreau altele!

– Doar dacă promiți că o să te porți frumos cu ele!

– Nu promit nimic! Fac ce vreau cu jucăriile mele! zise Peter cu furie.

Nevrând să cedeze în fața mamei, Peter se purtă foarte urât toată seara: răsturnă pe jos un pahar cu lapte, apoi mângăli pereții din camera lui cu un pix și merse la culcare fără să se spele pe dinți.

– Vreau jucăriile înapoi! strigă Peter chiar și după ce mama îi stinsese lumina.

Peter adormi cu mare greutate în seara aceea, simțind că ceva s-a schimbat în atitudinea părinților săi. Dar mai exista încă un motiv: deja ducea dorul lucrurilor sale...

*

După câteva zile, Peter începuse să se plictisească. Își voia înapoi jucăriile, chiar așa stricate cum erau. Începuse să improvizeze